

haar werk voor een boel andere kunstprojecten, schildert ze vooral huisdieren. Sinds anderhalf jaar is daar een nieuwe passie bij gekomen, namelijk het natuurgetrouw naschilderen van de onderwaterwereld. En wel die van Indonesië, want in tropische wateren vind je de meest 'spectaculaire' creaties. Ze doopte haar project *Something Fishy Going On*. Hannah: "Wat ze van kunstenaars

iemand mij vroeg een schilderij te maken van zijn gestorven huisdier, was mijn nieuwe project geboren. Omdat ik ook een lerarendiploma heb, sta ik nu voor de klas én heb ik mijn eigen atelier waarin ik vele werkuren maak."

Concurrentie

"Ik schilder al jaren huisdieren. Van honden tot cavia's, van katten tot

**"Ik kan
niet omschrijven
wat de
onderwaterwereld
met me deed en
nog steeds doet"**

altijd zeggen, gold voor mij ook: zo gauw ik een potlood in mijn handen kon houden, begon ik met tekenen. Mijn ouders vonden het echt iets voor mij, de kunstacademie. Maar ik was een rebel, een opstandeling; ik ging bij wijze van spreken liever bij de bereden politie. Toch ging ik na school naar de opleiding die iedereen zo bij me vond passen. Ik had het er reuze naar mijn zin, ik ben natuurlijk van de oude stempel en kreeg alles op die academie, van tekenen tot zeefdrukken maken, van steendruk tot 'kleien' (een verboden woord, wij noemden het 'plastisch ruimtelijk vormen'). Toch miste ik na mijn afstuderen iets, een concreet doel, iets waarmee ik me waardevol zou voelen. Iedereen kan zich immers kunstenaar noemen, en, droegen die tekeningen van mij nu bij aan de wereldvrede? Ik besloot me op iets heel anders te richten, de zwakzinnigenzorg. Daar werkte ik een hele tijd met veel plezier; ik kreeg er een voldaan gevoel van. Maar toch miste ik na een tijdje mijn potlood weer en toen

paarden, het kan allemaal. Veel mensen willen hun trouwe viervoeter na overlijden een mooi plekje op de schoorsteenmantel geven, een tastbare herinnering hebben aan hun dode huisdier. Ik vind het een mooi gebaar dat ik daaraan mee kan helpen. Het is moeilijk; ik kan natuurlijk geen echte dieren schilderen, ze zijn immers al overleden. Drie keer hoera voor de digitale fotografie, maar toch zijn de foto's die ik van mensen krijg soms onduidelijk, van die foto's waarop je de bank niet van de hond kunt onderscheiden. En er kan geen nieuwe gemaakt worden, dus soms moet ik mijn encyclopedie er wel eens bij pakken. 'Verdien je daar dan genoeg geld mee?', vragen mensen mij vaak. In het begin dacht ik dat ik, als ik simpelweg goedkoper zou zijn dan mijn concurrenten – want die zijn er veel, google het maar eens voor de grap – mijn hoofd wel boven water kon houden. Maar dat was naïef. Mensen die mij vragen hun huisdier te schilderen, zijn geen kunstkopers, die willen gewoon een herinnering.

In 2009 won Hannah de *International Animal Art Contest* en in 2010 werd ze tweede in de race om de titel *Animal Artis of the Year*. Sinds kort is Hannah toegelaten tot de *Ocean Artist Society*; een groep kunstenaars die met hun werk aandacht wil geven aan het beschermen van onze oceanen. Hannah Jong studeerde aan de Kunstacademie, is lerares en naast